

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie III Wydział Karny

z dnia 18 marca 2019 r.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. M. jest współwłaścicielem samochodu marki R. (...) o nr rej. (...). W dniu 01 sierpnia 2017 r. około godziny 02:00 w nocy Z. M. wsiadł do swojego samochodu, gdyż chciał pojechać do miejscowości K. koło R.. Podczas jazdy źle skręcił. Gdy zorientował się o pomyłce, chciał zawrócić, jednakże podczas wykonywania tego manewru wjechał swoim samochodem do przydrożnego rowu. Z. M. zdecydował o pozostawieniu swojego samochodu, a następnie udał się pieszo w stronę Ząbek, skąd autobusem wrócił do W..

Dowód: wyjaśnienia Z. M. – k. 40-44, 130-132.

Po powrocie do W. w dniu 01 sierpnia 2017 r. Z. M. udał się do Komendy Rejonowej Policji W. (...) celem złożenia zawiadomienia o kradzieży samochodu marki K. o nr rej. (...). Funkcjonariusz Policji zauważył, że mężczyzna znajduje się pod wpływem alkoholu i po dokonaniu sprawdzenia stanu trzeźwości kazał przyjść Z. M. następnego dnia.

Dowód: wyjaśnienia Z. M. – k. 40-44, 130-132, notatka urzędowa – k. 10, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektrycznym – k. 11.

W dniu 02 sierpnia 2017 r. Z. M. ponownie udał się do Komendy Rejonowej Policji W. (...) przy ul. (...) w W.. Pouczony o treści przepisów art. 233 § 1 k.k., art. 233 § 1a k.k. oraz art. 238 k.k. mężczyzna został przesłuchany w charakterze świadka jako osoba zawiadamiająca o przestępstwie. Z. M. zeznał, że w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od 31 lipca 2017 r. do 02 sierpnia 2017 r. został skradziony samochód marki R. (...) o nr rej. (...), który został pozostawiony przez niego przy Al. (...) w pobliżu budynku oznaczonego nr (...).

Dowód: wyjaśnienia Z. M. – k. 40-44, 130-132, protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej – k. 12-13, szkic – k. 14, kserokopia dokumentacji dotyczącej samochodu – k. 17-21.

W dniu 01 sierpnia 2017 r. Z. M. zgłosił do A. (...) szkodę w postaci kradzieży samochodu, która została zarejestrowana pod numerem (...). W dniu 03 sierpnia 2017 r. Z. M. spotkał się w swoim mieszkaniu z przedstawicielem firmy (...), któremu opisał okoliczności kradzieży samochodu.

Dowód: wyjaśnienia Z. M. – k. 40-44, 130-132, zeznania świadka P. B. – k. 58-60, dokumentacja – k. 61-84, akta szkody – k. 100, protokół oględzin akt szkody – k. 101-105.

Pojazd marki R. (...) był sprawdzany w policyjnych bazach danych przez funkcjonariuszy Policji z Komisariatu Policji w Z. w dniu 01 sierpnia 2017 r. o godz. 11:02 przy ul. (...) w Z.. W związku z tym w dniu 08 sierpnia 2017 r. funkcjonariusze Policji z (...) W. (...) udali się do Z., gdzie niedaleko skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) ujawnili zaparkowany samochód R. (...) o nr rej. (...). Samochód był otwarty i nie posiadał uszkodzeń, które mogłyby powstać w wyniku kradzieży z włamaniem. Wykonano oględziny pojazdu, który następnie został odholowany na parking depozytowy.

Dowód: notatka urzędowa – k. 1, 22, protokół oględzin – k. 22-24, dokumentacja – k. 25-26.

Z. M. został zatrzymany przez Policję w dniu 09 sierpnia 2017 r. Za pokwitowaniem odebrano wówczas dokument prawa jazdy.

Dowód: protokół zatrzymania – k. 4-5, kserokopia prawa jazdy wraz z pokwitowaniem – k. 7-8.

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W., sygn. akt IV K 950/15, uznał Z. M. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go w tym okresie do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec Z. M. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, zaś na podstawie art. 43 § 3 k.k. nałożył na Z. M. obowiązek zwrotu do właściwego wydziału komunikacji ewentualnie posiadanego dokumentu. Odpis wyroku zostało wysłany na adres wskazany przez Z. M. jako adres do doręczeń. Korespondencja ta – po dwukrotnej awizacji – została zwrócona do Sądu jako nieodebrana w terminie. Wyrok uprawomocnił się w dniu 22 lutego 2017 r.

W związku z uprawomocnieniem się orzeczenia zostało wszczęte postępowanie wykonawcze. W dniu 15 maja 2017 r. Z. M. zostało doręczone wezwanie do uiszczenia kosztów sądowych orzeczonych wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 950/15.

W dniu 09 czerwca 2017 r. obrońca Z. M. złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia apelacji od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe z dnia 17 stycznia 2017 r.

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. nie uwzględnił wniosku obrońcy Z. M. o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji od ww. wyroku. Rozstrzygnięcie to zostało zaskarżone przez obrońcę, który w dniu 12 lipca 2017 r. wniósł zażalenie. Postanowieniem z dnia 07 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Dowód: częściowo wyjaśnienia Z. M. – k. 40-44, 130-132, protokół oględzin – k. 107-108, odpis aktu oskarżenia w sprawie IV K 950/15 – k. 109, 90, odpis protokołu rozprawy – k. 110-111, odpis wyroku – k. 112, awizo – k. 113, odpis wniosku o przywrócenie terminu – k. 114, postanowienie – k. 115-118, 119-120, a nadto dokumenty z akt sprawy IV K 950/15: protokół rozprawy – k. 87-88, wyrok z dnia 17 stycznia 2017 r. – k. 89, zwrotne potwierdzenie odbioru korespondencji – k. 115, wniosek z dnia 09 czerwca 2017 r. wraz z załącznikami – k. 118-124, postanowienie – k. 125-128, zażalenie – k. 132-133, postanowienie – k. 158-159.

Z. M. urodził się (...) w W.. Z zawodu jest kierowcą mechanikiem samochodowym. Osiąga dochód w wysokości około 1 500,00 złotych miesięcznie. Jest rozwiedzony. Ma dwoje dorosłych dzieci. Nie leczył się psychiatrycznie lub odwykowo.

W przeszłości był karany za czyn z art. 178a § 1 k.k. oraz z art. 270 § 1 k.k. Z. M. figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

Dowód: dane osobopoznawcze – k. 40-41, informacja z Krajowego Rejestru Karnego – k. 173-174, 179, 197, informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 175.

Podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego **Z. M.** przyznał się do popełnienia czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oskarżony wyjaśnił wówczas, że w dniu

02 sierpnia 2017 r. około godziny 15:00 udał się do (...) W. (...) celem złożenia zawiadomienia o kradzieży pojazdu marki R. (...) nr rej. (...). Takie zawiadomienie chciał złożyć dzień wcześniej, ale był pod wpływem alkoholu i został odesłany do domu. Przed rozpoczęciem przesłuchania został pouczone o treści art. 233 § 1 k.k. oraz art. 233 § 1a k.k. Oskarżony przyznał, że podczas przesłuchania w dniu 02 sierpnia zeznał, iż w okresie od 31 lipca 2017 r. do 01 sierpnia 2017 r. nieznanemu sprawcy dokonał kradzieży jego pojazdu, który został przez niego zaparkowany przy Al. (...) w W.. Oskarżony przyznał jednak, że nie było to prawdą, gdyż w dniu 01 sierpnia 2017 r., będąc pod wpływem

alkoholu, wsiadł do swojego samochodu i postanowił pojechać w pobliże miejscowości K.. Podczas jazdy źle skręcił. Chciał zawrócić, ale wpadł samochodem do rowu,

z którego nie mógł wyjechać. Zostawił swój pojazd w tamtym miejscu, a następnie autobusem wrócił do W.. Oskarżony nie był w stanie wyjaśnić, dlaczego zdecydował się pójść na Policję. Obawiał się, że mogłoby wyjść na jaw, że prowadził wówczas pojazd pod wpływem alkoholu. Oskarżony przyznał również, że zgłosił szkodę do A. (...). Podczas tego przesłuchania oskarżony Z. M. wyjaśnił również, że w maju 2017 r. otrzymał zawiadomienie z Sądu dotyczące konieczności zapłaty kwoty 5 000,00 złotych oraz o skazaniu na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności. W piśmie tym nie było informacji dotyczącej zakazu prowadzenia pojazdu. Oskarżony udał się wówczas do adwokata, który poinformował go, że

w lutym 2017 r. uprawomocnił się wyrok, a także o tym, że ma orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów. Oskarżony myślał, że dopóki nie zostanie rozpoznane odwołanie od tego wyroku, to może jeździć samochodem. Do końca maja 2017 r. nie miał wiedzy o tym, że wyrok się uprawomocnił. Z. M. wyjaśnił, że był przekonany o tym, iż może prowadzić samochód, skoro adwokat złożył odwołanie w jego sprawie (protokół przesłuchania z dnia 09 sierpnia 2017 r. – k. 40-44).

W toku następnego przesłuchania w sprawie oskarżony Z. M. przyznał się do popełnienia czynu z art. 244 k.k. Potwierdził on uprzednio składane wyjaśnienia. Oskarżony wyjaśnił, że nie wiedział o tym, że wobec jego osoby został orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów (protokół przesłuchania z dnia 25 lipca 2018 r. – k. 130-132).

Na etapie postępowania sądowego oskarżony nie składał wyjaśnień w sprawie, a z uwagi na niestawiennictwo oskarżonego na rozprawie Sąd ujawnił wyjaśnienia uprzednio składane przez oskarżonego (protokół rozprawy z dnia 18 marca 2019 r. – k. 201-202).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego Z. M. zasadniczo zasługują na miano wiarygodnych m.in. co do okoliczności związanych ze złożeniem nieprawdziwych zeznań w związku z zawiadomieniem o niepopelnionym przestępstwie. Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego co do tego, iż nie wiedział on o obowiązującym zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, albowiem w tym zakresie jego wyjaśnienia pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z dokumentami z akt o sygn. IV K 950/15.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka **P. B.** (k. 59-60, 201), który na zlecenie A. Towarzystwo (...) spotkał się z oskarżonym w dniu 03 sierpnia 2017 r. w związku ze zgłoszeniem kradzieży samochodu marki R. (...). Zeznania świadka są wewnętrznie spójne, logiczne, a nadto znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, m.in. w aktach prowadzonego postępowania likwidacyjnego oraz w wyjaśnieniach oskarżonego. W toku przesłuchania przed Sądem świadek nie pamiętał okoliczności niniejszej sprawy, co jest zrozumiałe z uwagi na upływ czasu oraz charakter pracy wykonywanej przez świadka. Podkreślić należy, że świadek potwierdził uprzednio składane zeznania w sprawie.

Nie budziły wątpliwości Sądu pozostałe dowody i dokumenty, zgromadzone w aktach sprawy. Dowody te zgromadzone zostały prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do regulacji określających ich formę i treść, a tym samym Sąd uznał je za odzwierciedlające w sposób wierny okoliczności w nich opisane. Sąd nie znalazł podstaw, by dowodom tym odmówić wiarygodności. Strony postępowania również nie kwestionowały ich treści.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, zgodnie z poczynioną oceną materiału dowodowego, Sąd zważył co następuje:

Z. M. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 02 sierpnia 2017 r. w W. będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy oraz za zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie, będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka jako osoba zawiadamiająca o przestępstwie, zeznał nieprawdę odnośnie zaistnienia dokonanej na jego

osobie przestępstwa kradzieży pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), przy czym zeznania te miały służyć za dowód w postępowaniu karnym (...) prowadzonym na podstawie ustawy przez Komendę Rejonową Policji W. (...) i w ten sposób zawiadomił organ powołany do ścigania przestępstw – funkcjonariuszy z Komendy Rejonowej Policji W.(...)o przestępstwie kradzieży ww. pojazdu na jego szkodę, które miało nastąpić w okresie od 31 lipca 2017 r. do 01 sierpnia 2017 r. w W. przy Al. (...) wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 01 sierpnia 2017 r. na trasie W. – K. kierował pojazdem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) nie stosując się w ten sposób do orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe IV Wydział Karny w sprawie o sygn. akt IV K 950/15 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, który to wyrok uprawomocnił się w dniu 22 lutego 2017 r., tj. o czyn z art. 244 k.k.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi ten kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Przepis art. 238 k.k. przewiduje natomiast odpowiedzialność karną osoby, która zawiadamia o przestępstwie, lub

o przestępstwie skarbowym organ powołany do ścigania wiedząc, że przestępstwa nie popełniono.

Złożenie fałszywych zeznań przybiera postać zeznania nieprawdy lub zatajenia prawdy. Składanie zeznań polega na przekazywaniu określonej treści intelektualnej. Zeznaniem służącym za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy są przedstawione przez zeznającego fakty, a nie jego wnioski lub oceny. Konieczną przesłanką dla poniesienia odpowiedzialności na podstawie art. 233 k.k. jest uprzedzenie zeznającego przez przyjmującego zeznanie o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebranie od niego przyrzeczenia (art. 233 § 2 k.k.). Obowiązek taki wynika z treści art. 190 § 1 k.p.k.. Dalszym warunkiem jest stwierdzenie, że przyjmujący zeznanie działał w zakresie swoich uprawnień, czyli był kompetentny do odbierania zeznań i uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. Przystępstwo z art. 233 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym. Może ono być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. Dla przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa niezbędne jest wykazanie zaistnienia znamion strony podmiotowej, w przypadku przestępstwa złożenia fałszywych zeznań – umyślności działania bądź zaniechania. Umyślność może w tym wypadku przejawiać się zamiarem bezpośrednim albo wynikowym. Minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do omawianego przestępstwa jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczeń o posiadanych wiadomościach na temat faktów badanych w postępowaniu i zarazem godzenie się z tym stanem, wyrażające się złożeniem takich zeznań w formie przewidzianej przez prawo procesowe. Podkreślenia przy tym wymaga, że zakresem czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa złożenia fałszywych zeznań objąć można tę treść zeznań, do której odnoszą się przesłanki strony podmiotowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 1999 r., II KKN 129/97, Prok. i Pr. 1999, Nr 9, poz. 1).

W przypadku występku z art. 238 k.k. czynność sprawcza polega na „zawiadomieniu” o przestępstwie lub o przestępstwie skarbowym skierowanym do organu powołanego do ścigania. Sposób zawiadomienia nie został bliżej określony, może ono zatem przybrać formę ustną, pisemną, a także przez posłańca czy za pośrednictwem środków masowego komunikowania się. Przystępstwo to może być popełnione tylko z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim. Do znamion strony podmiotowej należy wymaganie, aby sprawca wiedział, że przestępstwo, o jakim zawiadamia, nie zostało popełnione. Pobudki i motywy, którymi kierował się, są dla jego odpowiedzialności karnej obojętne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2004 r., IV KK 129/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1548).

Odnosząc powyższe uwagi do ustaleń faktycznych dokonanych w niniejszej sprawie wskazać należy, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występkę z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oskarżony Z. M. 02 sierpnia 2017 r. przyszedł do (...) W. (...) celem złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa kradzieży samochodu. Pouczony o treści art. 233 § 1 i 1a k.k. oraz art. 238 k.k. złożył on nieprawdziwe

zeznania dotyczące rzekomego czynu polegającego na kradzieży samochodu. Składając fałszywe zeznania oskarżony jednocześnie złożył zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie. Należy zauważyć, że oskarżony z własnej inicjatywy zgłosił się na Policję celem złożenia zeznań. W sprawie nie było wcześniej prowadzone żadne postępowanie. Wprawdzie Policjanci sprawdzili w dniu 01 sierpnia 2017 r. samochód oskarżonego w bazach policyjnych, jednakże nie podejmowali żadnych innych czynności w sprawie, które przykładowo zmierzałyby do ustalenia osoby kierującego pojazdem czy okoliczności, w jakich pozostawiono pojazd. Z. M. nie pozostawał w kręgu zainteresowania organów ścigania. Tymczasem oskarżony z własnej woli przyszedł do (...) W. (...) w dniu 01 sierpnia 2017 r., a następnie 02 sierpnia 2017 r. Złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnieniu przestępstwa, a następnie obszernie zeznania w sprawie. Zeznania te miały stanowić dowód w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów ustawy o sygn. akt SWD 340255/17. W ocenie Sądu brak było podstaw, aby zakwalifikować czyn oskarżonego jako występki z art. 233 § 1a k.k. Pozostawienie pojazdu przez oskarżonego w dniu 01 sierpnia 2017 r. nie wiązało się dla niego z żadną odpowiedzialnością karną. Oprócz twierdzeń oskarżonego, że znajdował się on pod wpływem alkoholu, brak jest jakichkolwiek dowodów o tym świadczących, a tym samym jego obawa, iż z tego tytułu mógłby ponieść odpowiedzialność karną, jest co najmniej nieuzasadniona. Ponadto jeżeli oskarżony, jak twierdzi, był przekonany, że nie obowiązuje go zakaz prowadzenia pojazdów, to nie można przyjąć, aby oskarżony składając zeznania w sprawie, obawiał się ewentualnej odpowiedzialności z art. 244 k.k. Motywy działania oskarżonego są zatem niezrozumiałe. Nie można też przyjąć, iż oskarżony realizował swoje prawo do obrony.

Przepis art. 244 k.k. penalizuje natomiast niespektowanie wydanych przez Sąd zakazów, nakazu lub niewykonanie zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Strona przedmiotowa czynu opisanego w art. 244 k.k. polega m.in. na niestosowaniu się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów (art. 42 k.k.). Podmiotem czynu sankcjonowanego w art. 244 k.k. może być osoba, wobec której sąd orzekł wymieniony w tym przepisie zakaz, nakaz bądź obowiązek, lub osoba zobowiązana do wykonania zarządzenia sądu o ogłoszeniu wyroku w sposób w nim przewidziany. Strona podmiotowa występkę określonego w art. 244 k.k. polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2009 r., II KK 254/08, KZS 2009, z. 6, poz. 25).

Odnosząc powyższe uwagi do drugiego z czynów zarzucanych oskarżonemu wskazać należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala przypisać Z. M. popełnienie czynu wyczerpującego znamiona występkę z art. 244 k.k. W ocenie Sądu oskarżony od maja 2017 r., tj. od momentu otrzymania pisma wzywającego do uiszczenia kosztów sądowych oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 5 000,00 złotych co najmniej przewidywał, że Sąd mógł orzec zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony udał się do adwokata, który po zapoznaniu się z aktami sprawy, poinformował go o uprawomocnieniu się wyroku oraz o orzeczeniu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jak wynika z akt sprawy IV K 950/15 został złożony wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji, jednakże samo złożenie takiego wniosku nie uchylało prawomocności wyroku z dnia 17 stycznia 2017 r. Tym samym zakaz prowadzenia pojazdów orzeczony tym wyrokiem obowiązywał, zaś oskarżony miał tego świadomość. Dokonując oceny świadomości oskarżonego co do obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdu należy dodatkowo wskazać, że w stosunku do oskarżonego w przeszłości (w 2011 r.) był już orzekany zakaz prowadzenia pojazdów, a po jego zakończeniu oskarżony ponownie zdał egzamin na prawo jazdy i otrzymał dokument. Tym samym sytuacja z 2017 r. nie była pierwszą sytuacją tego rodzaju w życiu oskarżonego. Miał on świadomość, że prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu wiąże się z orzeczeniem przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk. Według treści art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze

i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do treści przepisu § 2 art. 53 k.k. Sąd wymierzając karę uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa,

właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się sprawcy po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wskazać należy, że czyn z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – przy zastosowaniu dyspozycji przepisu art. 11 § 3 k.k. – zagrożony jest karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności, zaś czyn z art. 244 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności do 3 miesięcy do 5 lat. Zgodnie natomiast z treścią art. 37a k.k. jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4 k.k.

Oceniając stopień winy oskarżonego Sąd uznał, że zarówno w zakresie pierwszego, jak i drugiego zarzucanego mu czynu działał on z umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, uznając tym samym, że stopień jego winy jest znaczny. Podkreślić należy, że oskarżony jest osobą dojrzałą życiowo, zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, doskonale zdawał sobie sprawę z bezprawności własnych zachowań.

Stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego jest znaczny z ze względu na dobro prawne chronione przepisami art. 233 § 1 k.k., art. 238 k.k. i 244 k.k. Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył także uprzednią karalność oskarżonego.

Okoliczność łagodzącą stanowi natomiast przyznanie się przez oskarżonego do winy i złożenie wyjaśnień w sprawie.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu następujące kary jednostkowe:

- za czyn wyczerpującego znamiona występku z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. zw. z art. 37a k.k. - karę 1 roku i 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;
- za czyn wyczerpujący znamiona występku z art. 244 k.k. – na podstawie na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 37a k.k. - karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. Sąd połączył jednostkowe kary ograniczenia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu wymierzona kara łączna jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynów. Uwzględnia okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynów zabronionych. Kara ta spełni zarówno cele prewencji indywidualnej wobec oskarżonego, jak i prewencji generalnej.

W punkcie IV wyroku - na podstawie art. 63 § 1 k.k. - na poczet kary łącznej ograniczenia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu Z. M. okres zatrzymania w sprawie od dnia 09 sierpnia 2017 r., godz. 07:30 do dnia 09 sierpnia 2017 r., godz. 16:40.

Zgodnie z treścią art. 42 § 1a pkt 2 k.k. Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo określone w art. 244 k.k., jeżeli czyn sprawcy polegał na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzekany jest

w takiej sytuacji obligatoryjnie. Oskarżony Z. M. kierował pojazdem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) w dniu 01 sierpnia 2017 r., a więc w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w sprawie IV K 950/15. W tej sytuacji Sąd

orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Ustalając czas trwania orzeczonego zakazu Sąd miał na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, w tym stosunek oskarżonego do uprzednio orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz okoliczności, w jakich doszło do złamania tego zakazu.

Na etapie postępowania sądowego oskarżony Z. M. korzystał z pomocy prawnej świadczonej przez obrońcę z urzędu. W związku tym, w punkcie VI wyroku na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 504,00 złotych. Zgodnie z treścią § 17 ust. 2 pkt 3 opłata za obronę wynosi przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym 420,00 złotych. W sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20% (§ 20 ww. rozporządzenia). Ustaloną opłatę podwyższa się dodatkowo o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług (§ 4 ust. 3 ww. rozporządzenia). W niniejszej sprawie odbyły się łącznie 2 terminy rozpraw (420,00 zł + 84,00 zł). Łącznie zatem wynagrodzenie z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu wynosi 504,00 zł powiększone o stawkę należnego podatku od towarów i usług (...). W ocenie Sądu brak było podstaw prawnych, aby zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwoty 246,00 zł (k. 198-199) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia substytucji na rozprawie w dniu 11 grudnia 2018 r. Wydatki związane z ustanowieniem substytucji przez obrońcę z urzędu nie mieszczą się w kategorii wydatków podlegających zasądzeniu ze Skarbu Państwa na rzecz obrońcy w związku z udzielaniem z urzędu pomocy prawnej oskarżonemu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obrońcy oskarżonego.